

Hồi 3

Lòng Tiểu Nhân Lấy Oán Báo Đức

Ai nấy không sao đứng vững, Vân Nhạc gan lì nhất mà cũng phải hải kinh. Riêng Thiên Sinh lại vẫn bình tĩnh như thường, cứ múa tay xông tới đánh Trà Khôn. Độc Ty Thần Ma thấy Thiên Sinh hầu như điên cuồng, chưởng thế rất mạnh, lão ma đầu cũng hơi kinh hoảng, giơ chưởng lên đẩy ra rồi thuận thế lùi lại chín bước. Chưởng lực của hai bên va kêu bộp một tiếng, Thiên Sinh bị đẩy lùi một bước, mặt đỏ bừng, hơi thở hỗn hển.

Thiên Sinh vận khí giãy lát, rồi nhanh tay như chớp xông lại tấn công ngay ngực Trà Khôn.

Lần này y sử dụng Ngũ Cầm Trảo Pháp của Hoàng Sơn Thủy Tín Lão Nhân dạy. Thủ pháp này huyền ảo vô cùng, Thiên Sinh ra tay lại nhanh nên người võ công cao siêu và nội công thâm hậu không sao đo lường được, như Trà Khôn cũng phải sợ môn trảo pháp của Thiên Sinh.

Trà Khôn vừa đấu với Thiên Sinh vừa liếc nhìn Vân Nhạc, thấy chàng đứng xa hơn một trượng và đang chú ý đến băng tuyết. Y thấy những người cùng tới đang lo tránh né những tảng băng tuyết to bằng quả đấm từ trên cao rơi xuống mau như mưa. Tình thế tuyết băng không sao biết trước được, có khi chỉ trong giây lát mình đã chôn vùi dưới hàng vạn vạn cân băng tuyết.

Vì vậy y vừa đấu với Thiên Sinh vừa nghĩ kế để thoát thân. Nhân lúc Vân Nhạc không chú ý, y vội móc túi lấy một nắm phi trâm, chờ lúc Thiên Sinh xông tới tấn công liền nhắm ngực đối thủ ném một lượt.

Thiên Sinh thấy có hàng trăm vạn độc trâm bay tới, vì cánh nhau gần quá không thể tránh được, y đành phải vận khí để bảo vệ toàn thân, hai tay bịt đầu và mặt. Chỉ mong những độc trâm đó không trúng các yếu huyệt thì công lực không đến nỗi tan mất, vậy mới đủ sức lực tiếp tục giao đấu. Tuy vậy ngực và vai của Thiên Sinh đã bị trúng rất nhiều phi trâm, y cảm thấy khó thở, hai mắt tối sầm lại, thân mình bị Thiếu Dương chân lực của Trà Khôn đánh bắn ra xa tựa như cái điều đứt dây vậy!

Thiên Sinh tuy bị áp đảo thế nhưng tai của y vẫn còn hơi văng vẳng nghe tiếng quát của Vân Nhạc, rồi y cảm thấy sau lưng có năm cái móc sắt móc chặt và kéo y trở lại. Sau cùng y chỉ nghe tiếng băng tuyết rơi, kể y cảm thấy mất hết cả tri giác.

Thì ra Vân Nhạc đang nhìn tình thế băng tuyết và đang lo sức lực của mình dù cao siêu đến đâu cũng không thể nào di sơn điền hải được, đồng thời chàng lại phát giác ra ở ngọn núi tuyết có một chỗ gần mình đã nứt nẻ và sắp đổ. Chàng đang dò xét, lòng e tai nạn xảy ra thì thấy Thiên Sinh bị đánh bay đi.

Vân Nhạc không nghĩ ngợi, nhún mình nhảy theo túm lấy sau lưng Thiên Sinh rồi giở khinh công tuyệt đỉnh phi hành. Phải biết dù khinh công cao siêu đến đâu cũng không thể mang theo một người mà bay vượt trên không được. Nên chàng ngày càng hạ xuống, hướng hồ chỗ chàng định vượt tới lại cách rất xa. Bình thường, dù bị sa xuống dưới thung lũng cũng không sao nhưng lúc này các núi tuyết đang đổ vỡ, nếu không vượt ra khỏi nơi hiểm địa thì mười chàng Vân Nhạc đi nữa cũng tiêu đời ngay.

Nhưng Vân Nhạc giở tuyệt thế Lăng Không Hư Đồ thân pháp thần tốc vọt đi. Chỉ nhún nhảy hai cái đã tới trên một tuyết lãnh phẳng lì. Bên tai chàng vẫn còn nghe tiếng băng kinh thiên động địa. Chàng quay mắt lại nhìn chỗ cũ thì thấy nơi ấy đã bị những băng tuyết ở trên núi đổ xuống bao phủ không còn thấy địa điểm trước nữa.

Còn Trà Khôn, sau khi ném phi trâm vào mình Thiên Sinh rồi, liền dẫn đồng bọn chạy mất. Vân Nhạc nhìn xung quanh, coi có đường lối nào có thể thoát được không, nhưng chàng không sao thấy rõ được, đành phải chờ băng tuyết ngưng đổ rồi mới quyết định sau.

Vân Nhạc rờ vào người Thiên Sinh thì cảm thấy nóng như bị lửa thiêu, biết vết thương của Thiên Sinh không nhẹ. Chàng cũng không ngờ Trà Khôn lại độc ác đến thế? Chắc tên ma đầu đó với Thiên Sinh có một mối thù rất lớn chẳng?

Trong lúc này, chàng không biết lấy gì để chữa cho Thiên Sinh, bỗng chàng sực nhớ trong người có hai cây Hạt Diên Thảo có thể chữa được bách độc nhưng hai cây đó chỉ đủ chữa cho Chu, Cao nhị vị lão anh hùng thôi. Nếu bây giờ dùng Bồ Đề Thiên Công đẩy chất nhiệt độc trong người y thì phải tốn đến hai ngày đêm mới chữa khỏi. Nhưng thời gian không cho phép chàng ở đây lâu đến thế được. Vân Nhạc lại nhìn kỹ mặt Thiên Sinh, thấy bộ mặt y không phải là chính nhân quân tử, không thể làm bạn với nhau suốt đời được. Chàng định bỏ không cứu nhưng lại nghĩ:

“Chẳng lẽ thấy người sắp chết mà không cứu hay sao, hướng hồ y đã đưa ta ra khỏi chốn nguy hiểm.”

Nghĩ tới đó chàng liền lấy nửa cây Hạt Diên Thảo ra để vào gan bàn tay xoa tròn một hồi, chờ cho nước đỏ chảy ra liền đổ vào mồm Thiên Sinh ngay.

Hạt Diên Thảo quả thật linh nghiệm, một lát sau Thiên Sinh đã mở mắt ra, nhìn thấy Vân Nhạc đã cứu mình thức tỉnh nên mỉm cười tỏ vẻ cảm ơn và khẽ nói:

- Đa tạ huynh đài đã cứu thoát chết, còn sống trên đời này tiểu đệ thế nào cũng tìm cách báo đền.

Nói đoạn y cố gượng dậy, thân hình loạng choạng suýt ngã, sắc mặt nhợt nhạt đủ thấy vết thương của y rất nặng.

Lúc ấy tuyết băng đã ngừng hẳn, hình thể của dãy núi trong vòng mấy mươi dặm thay đổi hết, Vân Nhạc liền trả lời:

- Việc cứu chữa người bị nguy nan đó là bổn phận của bọn hiệp nghĩa chúng ta, huống hồ Hình huynh lại có đức với tiểu đệ, hà tất Hình huynh phải để ý đến chuyện nhỏ mọn này làm gì. Hình huynh bị Thiếu Dương chưởng của Trà Khôn rất nặng, tốt hơn hết nên trở về ngay Hoàng Sơn, yêu cầu lệnh sư dùng Thiên Tiên chân khí, vận hành các yếu huyệt trong hai đêm và hai ngày mới lành hẳn được.

Thiên Sinh nghe nói, cau mày hỏi:

- Với công lực tuyệt thế, chả lẽ Tạ huynh không giúp được đệ chữa dứt bệnh sao?

Vân Nhạc giật mình, biết Thiên Sinh nghi ngờ mình, nên khẳng khái đáp:

- Môn độc thương ăn sâu vào xương tủy, tiểu đệ miễn cưỡng có thể giúp huynh mau khỏi được, chỉ ngại công lực của tiểu đệ hãy còn non nớt, nếu vận dụng không thích đáng thì Hình huynh sẽ ân hận suốt đời. Hơn nữa nhạc gia đang lâm nguy, tiểu đệ cần phải về gấp để chạy chữa nên sợ lỡ cho cả hai bên, tiểu đệ mới khuyên Hình huynh về Hoàng Sơn mà nhờ lệnh sư.

Thiên Sinh cúi đầu, mặt lộ vẻ oán hận và nghĩ thầm:

"Thế ra lòng người ác độc thực, không muốn giúp ta khôi phục công lực. Hừ! Thiên Sinh này còn sống trên đời thế nào cũng trả cho được mối thù này!"

Vân Nhạc thấy Thiên Sinh không nói năng gì, tưởng y rầu rĩ, định lên tiếng an ủi thì Thiên Sinh ngước lên vừa cười vừa nói tiếp:

- Tạ huynh nói đúng, thế nào đệ cũng phải trở về Hoàng Sơn để nhờ lệnh sư chữa cho và học thêm một môn tuyệt kỹ nữa để trả mối hận với Trà Khôn...

Y chưa nói dứt lời đã thấy người y run lẩy bẩy, mồm kêu rét luôn miệng vì hơi lạnh ở núi phát ra. Y vừa khỏi bệnh nên chịu không nổi khí tiết đó.

Vân Nhạc liền nói:

- Hình huynh không nên nói nhiều, bây giờ chúng ta hãy rời khỏi nơi này rồi sẽ tính sau.

Nói xong, chàng cấp Thiên Sinh vào nách, giở khinh công phi hành thân hình như bay. Thiên Sinh nghe hai bên tai gió kêu vù vù, mới biết khinh công của Vân Nhạc siêu tuyệt. Chàng càng ghen tức hơn.

Nhờ Thiên Sinh chỉ đường, Vân Nhạc đi được hơn tiếng đồng hồ đã tới làng Vạn Đức. Hai người trọ ở một khách sạn nhỏ trong làng, ăn uống qua loa, Vân Nhạc vừa cười vừa nói:

- Nè Hình huynh, lúc chúng ta đi vào trong làng, đệ thấy ở đầu làng có một tiệm thuốc Bắc, để tiểu đệ đi hốt vài vị thuốc sắc cho Hình huynh uống, cũng có ích phần nào cho vết thương. Hình huynh cứ tạm ngủ trong giường lát, tiểu đệ sẽ quay về liền ngay.

Thiên Sinh gật đầu đáp:

- Ôn đức của Tạ huynh, tiểu đệ không sao quên được.

Vân Nhạc khiêm tốn vài câu rồi đi ngay. Thiên Sinh chờ Vân Nhạc đi khỏi, cười nhạt hai tiếng rồi gọi điểm chủ lấy giấy bút viết mấy chữ. Đoạn lấy ra một thứ bột trắng rắc lên tờ giấy, chờ cho khô mới thổi bột dư đi để khỏi lộ tẩy.

Xong xuôi, y cười mấy tiếng đầy vẻ gian xảo, lại lấy hai viên thuốc ra hòa với nước uống liền, kể y lửng thững rời khỏi điểm.

Vân Nhạc bốc thuốc về, không thấy Thiên Sinh đâu cả, còn đang kinh ngạc thì thấy một gói gì trắng để trên bàn liền nhặt lên, giở ra đọc như vầy:

"Tạ huynh đi rồi, tiểu đệ mới nhớ trong túi còn có hai linh đơn của gia sư tặng, liền lấy ra uống thấy trong mình mạnh khỏe lắm và công lực đã khôi phục. Bây giờ tiểu đệ mới nhớ ra Độc Ty Thân Ma là kẻ thù giết cha của tiểu đệ.

Chỉ tiếc lúc đó tiểu đệ còn nhỏ nên không hay biết gì, cũng không được mục kích tên ma đầu đó giết cha của tiểu đệ ra sao. Ba tháng trước, tiểu đệ đã được gia sư đem đi dạy võ, chứ không tiểu đệ cũng bị y giết chết nốt.

Cứ cách ba năm là Trà Khôn lên trên Hoàng Sơn thăm non tiểu đệ một lần. Y cương quyết đổ tội kẻ đã giết cha tiểu đệ là Tuyết Sơn Nhân Ma, nhưng bây giờ tiểu đệ mới nghĩ ra chính là Trà Khôn đã liên hiệp với Tuyết Sơn Nhân Ma giết cha tiểu đệ.

Tiểu đệ nóng lòng muốn trả thù cho cha nên không thể chờ Tà huynh trở về, tiểu đệ xin đi trước, mong rằng Tà huynh sẽ thứ lỗi. Lúc trước tiểu đệ có yêu cầu Tà huynh trợ giúp, vậy đến rằm tháng sáu, tiểu đệ sẽ chờ Tà huynh ở miếu Khổng Minh, tỉnh Tứ Xuyên. Thiên Sinh bái...”

Bấy giờ, Vân Nhạc mới biết Thiên Sinh đã sống trong đó từ nhỏ đến lớn nên thuộc cả đường lối. Vì nóng trả thù mà y phải lôi kéo một người xa lạ vào hùa. Nhưng chàng lại thắc mắc về điểm tại sao Thiên Sinh không mời người khác mà lại mời mình? Nhân dịp này mình sẽ đi Tứ Xuyên một phen để tế lễ mộ mẹ. Đoạn chàng trầm nghĩ:

“Đệ tử của Tuyết Sơn Nhân Ma là Lý Như Uyên đồng thời Hắc Nguyệt Song Quái. Lúc bỏ đi, ta có hứa với chúng rằng thế nào ta cũng tới Tuyết Sơn một phen. Nay Thiên Sinh đã hẹn ta tới thành đô vậy có cũng đỡ buồn. Không hiểu tại sao trên giang hồ chỉ vì một chuyện nhỏ nhen mà người ta chém giết nhau liên miên, gây thù oán mãi. Nếu ta giết hết được kẻ thù, những việc không quan trọng cho lắm thí dụ đi Tuyết Sơn hay Bản Truyền, ta cũng chẳng cần lưu ý.”

Nghĩ tới đây, chàng thở dài một tiếng, xé tan bức thư vút xuống đất, trả tiền khách điếm rồi đi thẳng. Chàng nóng lòng về Tế Nam để chữa bệnh cho hai lão anh hùng Chu, Cao nên chàng đã giở hết khinh công, chưa tới giờ Mùi đã đến Tân Trang, cách Kế Nam chừng hai mươi dặm.

Chàng đã gặp dọc đường từng tốp bọn giang hồ một phi ngựa phóng qua, hình tích rất khả nghi. Chàng biết nếu không có đại sự hẳn không bao giờ xảy ra hiện tượng như thế.

Chàng vừa bước vào Tân Trang, liền đi chậm lại vì bỗng nhiên cảm thấy mấy ngón tay hơi tê và uể oải như không còn sức lực. Chàng vội bế hết các huyệt đạo ở cánh tay. Sự tê liệt đó lan ra rất nhanh, chàng kinh hãi vô cùng.

Tuy nhiên chàng vẫn chưa đoán ra Thiên Sinh đã rắc thuốc độc vào lá thư, mà thuốc độc của y mạnh vô cùng, có thể làm cho người trúng độc mê man tâm thần rồi chết lúc nào không biết.

Vân Nhạc cứ tưởng khi chữa cho Thiên Sinh trên núi Thái Sơn, mình đã bị chất độc thấm vào bàn tay. Chàng liền quay mình trở lại, ra khỏi Tân Trang, tìm vào một bụi rậm ở chỗ vắng vẻ mà ngồi xếp bằng tròn, vận dụng Bồ Đề Bối Diệp Thần Công để tống chất độc ra.

Quả thật kỳ diệu vô cùng! Nửa giờ sau ở những lỗ chân lông dưới hai khuỷu tay chàng có những luồng khói đen bốc lên, sự tê liệt mới khỏi hẳn.

Chàng đứng lên tiếp tục đi nhưng đột nhiên chàng nghe từ trong bụi có tiếng hai người đang nói chuyện vọng ra, hình như một nam một nữ. Tiếng người con gái nói:

- Lượng {Vương} đại ca chớ đại đột như vậy, cái chết có nặng mà cũng có nhẹ. Nếu không nghĩ ngợi cứ hi sinh bừa đã không ăn thua gì mà tánh mạng của lệnh sư cũng không bảo toàn được. Võ học của Trang chủ cao siêu như thế, đại ca làm sao mà địch nổi. Lại còn có tên ăn mày họ Kế thủ đoạn độc ác, nếu đại ca gặp phải gã, muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong, vạn nhất đại ca thất thế phải di hận suốt đời không?

Vân Nhạc nghe thiếu nữ đó nói tới tên ăn mày họ Kế, liền dừng chân lại lắng nghe. Chàng lại nghe người đàn ông thở dài, đoạn nói:

- Em Huệ, ngu huynh biết em có lòng tốt nhưng gia sư bỗng dưng bị bắt giam thế này, anh là đồ đệ lẽ nào lại ngồi yên không ra tay cứu thầy sao?

Thiếu nữ nọ cười nhạt và đáp:

- Sao anh hồ đồ thế? Việc lệnh sư bị giam rất bí mật, chỉ có vài người biết thôi. Tiểu muội cũng chỉ nghe cha tiểu muội nói mới rõ và bảo đại ca mau đi mời các bạn hữu của sư môn đến cứu giúp bằng không sẽ không kịp đâu.

Vân Nhạc rón rén tới sau cây bạch dương, đưa mắt nhìn thì thấy đôi nam nữ đó tuổi trạc đôi mươi, mặt mũi rất anh tuấn và khôi ngô. Thiếu niên có vẻ lo âu, còn thiếu nữ rất nhu mì. Thiếu niên nọ nói tiếp:

- Em Huệ, anh không hiểu là tại sao gia sư là bạn chí thân với Trang chủ mà Trang chủ lại nỡ đối xử tệ như thế?

Thiếu nữ lắc đầu, tỏ vẻ không hay biết gì rồi khẽ đáp:

- Có lẽ chỉ vì Lôi Tiểu Thiên mà nên...

Nghe nàng nọ nói tới Lôi Tiểu Thiên, Vân Nhạc đang định ra mặt để hỏi, bỗng nghe một tiếng cười quái dị. Hai nam nữ đó kinh hãi đến mất cả hồn vía. Từ trong bụi cây một người xông ra! Người đó cao và gầy, sắc mặt nhợt nhạt, đôi mắt ba góc và nhỏ. Gã cứ nhìn vào mặt thiếu nữ không chớp mắt, mặt lăm lăm như cái xác không hồn. Giây lát sau, tên đó cười giọng xảo trá hỏi:

- Không ngờ hôm nay Hạ cô nương lại lọt vào tay Tiểu Tán Môn Kha Cẩm Tinh này nhỉ?

Thiếu nữ sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh, người run lẩy bẩy, hai mắt tỏ vẻ sợ sệt thấy rõ, còn thiếu niên gượng trấn tĩnh, cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Kha Cẩm Tinh, người đùng ý mình là con nuôi của Trang chủ mà tự tiện làm bậy, làm càn nghe!

Tiểu Tán Môn không thềm nhìn thiếu niên nọ, chỉ lạnh lùng tiếp thêm:

- Ta không nói chuyện với kẻ sắp chết đến nơi. Chẳng hay Hạ cô nương có cần Kha Cẩm Tinh này che lấp việc này hay không?

Giọng nói của y có vẻ uy hiếp thiếu nữ nọ. Hạ cô nương chưa kịp trả lời, thanh niên kia đã rút kiếm ra đâm thẳng vào vai của Tiểu Tán Môn tức thì. Kha Cẩm Tinh không thềm quay đầu lại nhìn, chờ cho kiếm của đối phương sắp tới gần, liền nhảy vọt lên một cái, rồi khi rơi xuống thì hai chân vừa giẫm đúng vào lưỡi kiếm của thiếu niên kia. Hai nam, nữ có vẻ kém tài y xa.

Hạ cô nương thấy kiếm của người yêu mình bị Kha Cẩm Tinh giẫm gãy, liền giơ chưởng lên đánh vào ngực tên nọ một cái. Tên này thông minh vô cùng, biết Hạ cô nương thế nào cũng ra tay đánh y nên y đã dùng tả chưởng đánh ra một làn sức âm nhu khiến Hạ cô nương bị bắn ra xa hơn trượng, trong khi tay phải của y nhanh nhẹn tóm lấy cổ thiếu niên kia.

Vân Nhạc thấy Cẩm Tinh hai tay đánh hai người một lúc, kinh ngạc vô cùng. Chàng thấy Cẩm Tinh vừa nắm chặt lấy cổ thiếu niên kia thì thân mình chàng ta liền mềm nhũn ngay.

Y quay lại nhìn Hạ cô nương, nhếch mép cười, giọng xảo trá và nói:

- Hạ cô nương có muốn tên tiểu tử này khỏi chết không?

Y vừa nói vừa giơ bàn tay trái lên, nhắm đầu thiếu niên nọ định đánh xuống. Hạ cô nương sợ đến mất cả hồn vía, nhưng đột nhiên nàng lại mừng rỡ vô cùng...

Tiểu Tán Môn thấy sắc mặt của Hạ cô nương bỗng thay đổi kỳ dị như vậy, đang ngạc nhiên vô cùng thì bỗng y cảm thấy trọng huyết ở xương sống như bị cái búa tạ vạ cân bổ xuống. Đầu óc của y vang lên tiếng kêu văng cẳng, hai mắt nổ đom đóm lửa, tay phải buông thõng xuống, nhờ vậy thiếu niên nọ mới rơi xuống đất.

Hạ cô nương thấy người yêu đã thoát khỏi bàn tay độc ác của Cẩm Tinh mừng rỡ vô cùng, thất thanh la lớn một tiếng rồi nhanh như điện chạy đến đỡ chàng dậy. Chàng nọ đã thoát khỏi hai ngón tay điểm vào trọng huyết của Tiểu Tán Môn nên hoạt động trở lại như thường.

Cẩm Tinh đột nhiên bị người đánh lén, biết là gặp phải tay cường địch. Lát sau, y thấy mắt hết hoa và phía sau không nghe động tĩnh gì cả, trong lòng vừa kinh hãi vừa nghi ngờ. Y

lại thấy Hạ cô nương và thiếu niên kia cứ nhìn về phía sau lưng y, vẻ mặt mừng rỡ, thì biết chắc người đánh lên y vẫn còn đứng phía sau, liền vận khí thâm. Thấy nhẹ nhàng như thường nên can đảm và thâm nghĩ:

“Ta quay mình quét song chưởng một lượt thì kẻ địch đứng trong vòng hai trượng cũng phải gãy xương, đứt gân chết ngay. Hừ! Hừ! Rồi mi sẽ biết Tiểu Tán Môn này lợi hại thế nào.”

Nghĩ đoạn y vận sức vào song chưởng, thét lên một tiếng quay lại đánh luôn. Mấy chục cây ở quanh đó bị chưởng phong của y đều gãy rạp.

Cầm Tinh tưởng rằng hễ đánh song chưởng ra thì người ở phía sau dù có võ công cao siêu đến đâu cũng không sao chịu nổi.

Mặt y quay theo chưởng đánh tới và mắt ngược lên, nhưng y càng thêm ngỡ ngàng vì không thấy một bóng người! Y chỉ thấy đầu lạnh buốt.

Thì ra mới bị mó sơ một cái mà y đã mất hồn mất vía. Y vội cúi đầu tránh né rồi đánh ra một chưởng, nhưng lại đánh vào khoảng không. Y thấy cô nương đứng xa mười trượng đang khúc khích cười.

Tiểu Tán Môn lòng càng kinh hãi nhưng mặt vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh và hỏi:

- Quân chuột nhất trốn chui trốn nhủi, có gan sao không chường mặt ra để so tài với ta thử xem...

Y chưa nói dứt lời đã có một tràng cười ngạo nghễ nổ đòn nghe rất rùng rợn. Tiếng cười vừa tan, y đã cảm thấy yếu huyết bên đùi trái tựa như bị kiến cắn. Bỗng tự dung y nhảy lên bảy tám thước rồi ngã ngang xuống nghe bộp một tiếng, nằm ỳ ra đó không sao cựa quậy được.

Tiểu Tán Môn nằm ỳ dưới đất, chân tay mềm nhũn không còn chút hơi sức. Y ráng nhướn mắt nhìn, thấy một gã trung niên mặt vàng khè như bịnh rét nặng đang mỉm cười nhìn y. Xưa nay y là một tay độc ác có tiếng mà bây giờ cũng rợn tóc gáy trước cảnh tượng kỳ dị này.

Lúc ấy, trong rừng lại có tiếng quát tháo nổi lên, rồi có ba bóng người phi tới, thân pháp nhanh như điện chớp. Chân vừa chạm đất, ba người vội giở ba món khí giới ra và chia làm ba phương vị đứng thủ, mắt lóng lánh nhìn Quái Thủ Thư Sinh Tạ Văn Nhạc. Tạ Văn Nhạc đã nhận ra Lũng Tây Tam Điều. Tốt Lộ, tên để bộ râu dê, lớn tiếng hỏi:

- Bạn có phải là...

Vân Nhạc xua tay không để cho Tốt Lộ nói hết. Tên họ Tốt trọn trùng hai mắt nhìn Vân Nhạc với vẻ hoài nghi.

Vân Nhạc chỉ khẽ động chân trái đã giẫm vào cổ họng Tiểu Tán Môn, tên độc ác chỉ kịp thét lên một tiếng, máu tươi vọt ra mồm, ra mũi chết liền.

Lũng Tây Tam Điều biến sắc, liền múa khí giới tấn công Vân Nhạc tức thì.

Vân Nhạc giơ hữu chưởng khẽ đẩy một cái, Tam Điều cảm thấy một sức mạnh đẩy tới không thể nào đứng vững, loạng choạng lùi lại ba bước.

Tam Điều cả kinh thì Vân Nhạc đã mỉm cười nói:

Lũng Tây Tam Hữu, từ khi ở Long môn cách biệt tới nay, chỉ thời gian ngắn mà không nhận ra tại hạ hay sao?

Tam Điều nghe nói ngẩn người nhìn nhau. Tốt Lộ nghe tiếng nói của chàng hơi quen, bấy giờ mới nhận ra, liền lớn tiếng hỏi:

- Các hạ có phải là Nghiêm thiếu hiệp không? Sao thay... [thiếu một đoạn] mỗ không nhận ra giọng nói. Chút nữa xúc phạm đến ân nhân.

Thì ra Lũng Tây Tam Điều khi ở Vân Vụ Sơn Trang bị Nhâm Thất Cô đánh cho một chưởng suýt chết, nếu không nhờ Vân Nhạc giải cứu thì không sao thoát khỏi ách đó nên lúc nào chúng cũng nhớ ơn Vân Nhạc. Sau đó, Nhâm Thất Cô cùng Long Môn Tứ Quái cứ đuổi theo Vân Nhạc bỏ mặc không thèm đếm xỉa đến bọn chúng, Tam Điều liền lên vào kho tàng của Vân Vụ Sơn Trang đoạt một rương châu báu rồi trở về Lũng Tây.

Vân Nhạc vừa cười vừa nói:

- Nghiêm mỗ muốn hành sự mới cải dạng, còn Tam Điều sao không ở Lũng Tây lại đến đây làm gì?

Tốt Lộ đỏ mặt nói:

- Nói ra thì dài dòng lắm. Trang chủ của Tân gia trang này là Kim Câu Vô Dịch Tân Mông, y vốn là bạn thân của gia sư. Anh em chúng tôi được Tân Trang chủ mời tới đây. Bây giờ đang lúc võ lâm đa sự, Tân trang chủ định gây thần thế ở Giang Bắc nên đã liên hiệp với Chưởng môn của Nam phái Cái Bang là Hồn Nguyên Chỉ Khoái Tuân cùng mưu đồ đại sự, hiện giờ có rất nhiều người tới đây nhập bọn.

Vân Nhạc cau mày hỏi:

- Tốt lão sư có nghe tên Càn Khôn Thủ Lôi Tiểu Thiên không?

Tốt Lộ ngạc nhiên, lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Lúc ấy, Hạ cô nương và thiếu niên nọ đang thung thủng tiến đến vái chào Vân Nhạc, khẽ nói:

- Đa tạ đại hiệp đã ra tay cứu giúp. Còn Lôi đại hiệp ngày hôm nọ bị Hồn Nguyên Chỉ bắt và đang giữ trong thủy lao.

Nói tới đây, hai má nàng đỏ bừng rồi chỉ thiếu niên tiếp:

- Anh này là Vương Thức Diệu, đệ tử của đại hiệp Ái Già Lam Thôi Triển. Khi Lôi đại hiệp bị bắt, Thôi đại hiệp có khuyển trang chủ không nên gây thù gây hận với Lôi đại hiệp. Cũng vì thế mà Thôi đại hiệp mất hòa với trang chủ, còn bị Khoái Tuấn đả thương rồi đem nốt trong thủy lao với Lôi đại hiệp.

Vân Nhạc nghe nói gật đầu ngẫm nghĩ một hồi, đoạn quay lại hỏi Tam Điều:

- Xin hỏi ba vị, Tân Mông là người như thế nào?

La Tả liền đáp:

- Tân Mông là người chi kế thâm trầm, làm việc gì cũng xúi người chứ ít khi nhúng tay vào, vì thế ác danh của y không mấy ai biết. Nghiêm thiếu hiệp chắc là địch thủ của Tân trang chủ chứ không thể là bạn. Nếu đúng vậy, anh em mỗi xin trở về Lũng Tây ngay để khỏi vạ lây.

Vân Nhạc cả cười đáp:

- Ba vị quyết định như vậy thật đáng kính, đáng phục. Nếu tại hạ có dịp tới Lũng Tây thế nào cũng ghé thăm một phen.

La Hồng vội nói:

- Chúng tôi xin chờ đại hiệp giáng lâm.

Nói xong, Tam Điều cúi chào. Vân Nhạc đang định hỏi Hạ cô nương và Vương Thức Diệu thì bỗng thấy có hai luồng gió lướt qua và hai người xuất hiện.

Đó là Nhút Nguyên Cư Sĩ Hồ Cương và con gái Hồ Cốc Lan. Hồ Cương vuốt râu mỉm cười, còn Hồ Cốc Lan có vẻ u oán. Vân Nhạc chấp tay chào, vừa cười vừa nói:

- Lão tiền bối, sao lại biết tại hạ ở đây.

Nhút Nguyên Cư Sĩ cười ha hả đáp:

- Khi lão đệ rời khỏi Yến Kinh thì cha con lão theo dõi ngay. Chuyện xảy ra ở tiểu miếu ngoại ô huyện Võ Thanh chính mắt lão đã được mục kích võ công cái thể của lão đệ.

Vân Nhạc thất thanh kêu ủa một tiếng đoạn hỏi:

- Thế ra những phỉ tặc của Hồng Kỳ Bang ở trong miếu đã được lão tiền bối và cô nương chiếu cố?

Nói xong chàng cúi chào lão hiệp. Cốc Lan thấy vậy không sao nhịn được, liền bụm miệng cười một hồi. Hồ Cương lắc đầu mỉm cười nói:

- Lão ít khi nhúng tay vào việc giết chóc. Những phỉ tặc đó đều do con nhỏ này ra tay thảo trừ. Lão đệ với nó đều hạ độc thủ, hai bàn tay đã nhiễm đầy máu tanh. E rằng sau này hối bất cập đấy... Cha con lão lúc đi đường có gặp Tần Trung Song Quái và có đùa với bọn chúng đôi phen mới đến đây trễ. Khi cha con lão tới Nguyên Thịnh tiểu cục thì nghe nói lão đệ đi Thái Sơn tìm Hạt Diên Thảo nên cha con lão mới tới đây, không ngờ lại gặp lão đệ.

Vân Nhạc vội hỏi:

- Chắc lão tiền bối có gặp nhạc gia, vậy bệnh thể của nhạc gia hiện giờ ra sao, lão tiền bối có rõ chẳng?

Hồ Cương liền đáp:

- Độc thể của Chu Du Thành và Cao lão sư vẫn chưa ác hóa. Triệu Khang Cửu đại hiệp đã ở Thái Sơn trở về rồi nhưng không lấy được Hạt Diên Thảo nên rất rầu rĩ. Cha con lão tới tiểu cục thì thấy bọn Tang Tu Quái Tú đã đem trả món tiêu hàng mà chúng đã cướp. Chúng còn nói lão đệ đã mệnh vong ở núi Thái Sơn. Lúc ấy, Triệu đại hiệp cả giận liền phi kiếm giết cả bọn Tang Tu Quái Tú, còn định đến núi Thái Sơn ngay để xem thực hư ra sao. Lão khuyên giải một hồi và quả quyết rằng lão đệ là người chết yếu đầu mà lo ngại. Cha con lão còn nhận lời đi Thái Sơn một phen giúp lão anh hùng để dò xem tình thế. Ngờ đâu khi tới Tân trang, thoáng thấy đệ cái dạng lên vào bụi cây, lão bèn theo dõi đến đây. Nhưng không biết lão đệ đã lấy được Hạt Diên Thảo chưa?

Vân Nhạc tỏ vẻ cảm động, vừa cười vừa đáp:

- Nếu vậy hậu sinh phải trở về Tế Nam ngay, còn việc Lôi Tiểu Thiên và Thôi Triển bị giam giữ ở Tân gia trang mong lão tiền bối chú ý cứu giúp. Chậm lắm tối mai hậu sinh sẽ trở lại đây.

Nói xong chàng giới thiệu Hạ cô nương và Vương Thúc Diệu.

Hồ Cương vừa cười vừa đáp:

- Những việc này lão đã hay nhưng nhất thời không cứu được họ đâu. Lão đệ có biết Tần Mông là đệ tử đích truyền của Cao Lê Cống Sơn Tú Ma không? Hiện giờ không những Tú Ma và Tần Trung Song Quái cũng ở Tân trang này mà còn có các tay cao thủ ma đạo nữa.

Nhưng mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Cha con lão lúc nào cũng tận lực hành sự. Lão đệ mau đi Tế Nam, ngày mai thế nào cũng gặp nhau ở đây.

Cốc Lan thấy Vân Nhạc định đi, nàng chầu môi nói:

- Sao mới nói vài ba câu chuyện mà đã định đi ngay, em không chịu đâu!

Vân Nhạc có vẻ kinh hãi. Sở dĩ chàng muốn tránh Cốc Lan là vì chàng không muốn gây nên tình nghiệt nữa. Nhưng số trời đã định không sao tránh khỏi. Chàng rất thông minh, biết cha con Hồ Cương theo dõi mình là có ý gì rồi nên chàng khẽ thở hắt ra một cái, ngược mắt nhìn Cốc Lan. Thấy hai mắt nàng có vẻ u sầu, chàng mỉm cười nói:

- Hồ cô nương, tại hạ tuy là võ phu nhưng cũng biết quân tử nhất ngôn nặng hơn chín cái đỉnh. Tối mai tại hạ quyết tới nơi không sai lời đâu.

Đoạn chàng quay lại nói với Hạ cô nương và Vương Thúc Diệu:

- Hai vị đừng vội trở về Tân trang, cứ theo Hồ lão tiên bối. Nếu hữu sự đã có lão bối che chở cho, chờ khi nào Lôi lão sư thoát nạn, hai vị sẽ hành động sau.

Nói xong chàng nhún mình đi ngay nhanh như chớp. Vân Nhạc giở hết tốc lực khinh công, chỉ chạy trong nửa tiếng đồng hồ đã tới cửa Nam thành Tế Nam. Chàng thẳng một mạch về Nguyên Thịnh tiêu cục, mọi người đi đường thấy chàng đi nhanh như vậy cứ trở mắt ra nhìn, nhưng mặc họ, chàng cứ cắm đầu mà đi.

Chàng vừa vào tới cửa Nguyên Thịnh tiêu cục thì Triệu Khang Cửu vẻ mặt rầu rĩ đang từ từ đi ra.

Chàng liền dừng bước lại gọi:

- Thừa nhạc phụ.

Khang Cửu ngẩn người nhìn một lát lâu, sau nhận ra Vân Nhạc, cả mừng vội gọi lớn:

- Hiền tế đây à? Hạt Diên Thảo đã lấy được chưa?

Vân Nhạc vừa cười vừa đáp:

- Con đã may mắn lấy được rồi.

Nói xong cả hai đi vào trong.

Chu Duy Thành và Cao Tử Long gầy và kém tinh thần hơn trước nhiều. Thấy Vân Nhạc, hai người chỉ khẽ gật đầu một cái. Vân Nhạc đem Hạt Diên Thảo ra chữa cho hai người, nhưng vì lâu ngày, tuy giải được chất độc, chân nguyên của hai lão anh hùng đã suy yếu rất nhiều như lâm bệnh nặng. Vân Nhạc không tiếc đem chân nguyên của bốn thân và dùng Bồ Đề Bối Diệp Thiên Công dồn sức cho hai người.

Chiều hôm đó, Chu Duy Thành và Cao Tử Long đã khỏi hẳn, trái lại Vân Nhạc sắc mặt nhợt nhạt, chàng liền vào phòng bên để điều tức quy nguyên.

Lúc Vân Nhạc chữa cho Cao, Chu nhị lão anh hùng, ngoài cửa phòng tiêu cực các tiêu sư và các bạn đều muốn được chiêm ngưỡng mặt Vân Nhạc. Khang Cửu phải khuyên giải đôi ba phen và hứa đến bữa cơm tối sẽ được gặp nhau.

Bấy giờ các người mới chịu rút lui. Cũng may họ không biết Vân Nhạc là Quái Thủ Thư Sinh tiếng tăm lừng lẫy võ lâm, mà họ chỉ biết Vân Nhạc có võ học kinh người thôi, bằng không họ còn nao nức muốn gặp chàng hơn nữa.

Hôm đó, trong khách sảnh của Nguyên Thịnh tiêu cực đèn đuốc sáng trưng. Sáu mâm rượu đều có thực khách ngồi chật ních, vừa uống vừa chuyện trò vui vẻ.

Lát sau, từ phía cuối khách sảnh bên trong bình phong, một thiếu niên đẹp như tiên đồng chậm rãi bước ra cúi đầu chào mọi người.

Đồng thời Triệu Khang Cửu đứng dậy giới thiệu cho mọi người biết đó là Vân Nhạc. Mọi người vui vẻ, lần lượt mời rượu, Vân Nhạc nhận một cách hoan hỉ, không người nào phật lòng. Vẻ mặt của chàng rất hòa nhã, tươi tỉnh không chút gì kiêu căng khiến ai cũng quý mến. Bữa tiệc kéo dài tới canh ba. Ai nấy đều hài lòng. Sau khi giải tán, Vân Nhạc theo Khang Cửu trở vào nội thất, chàng mới kể chuyện Lôi Tiểu Thiên rồi bảo thế nào ngày mai chàng cũng phải đi Tân trang để hạ Hồn Nguyên Chỉ Khoái Tuấn ngã, hầu tránh cho các Bang sư tàn sát lẫn nhau.

Chàng lại khuyên Triệu, Chu nhị lão anh hùng sáng sớm mai cùng rời khỏi Tế Nam lên mục trường ở Sát Bắc. Còn phần chàng thì khi làm xong việc cũng sẽ tới đó. Chu, Triệu nhận lời.

Cao Tử Long Tổng tiêu đầu của Nguyên Thịnh tiêu cực vừa cười vừa nói:

- Tân Mông xưa nay chỉ cấm cung ở gia trang nhưng rất được lòng các giới giang hồ. Mấy năm trước lão có gặp y một lần, xem có vẻ ân cần lắm. Nhưng thái độ của y trông thật giả dối và khả ố. Lão cũng không ngờ y là đệ tử của Cao Lê Cống Sơn Tú Ma.

Vân Nhạc ngạc nhiên hỏi:

- Tần Mông dùng biệt hiệu Kim Câu vô địch mà không ai dám tới Tần trang khiêu chiến sao?

Cao Tử Long vỗ đùi kêu lớn, đáp:

- Vâng, điều này lạ thật. Nhưng mười mấy năm về trước có một nhóm người đến Tần trang khiêu chiến nhưng y khiếm tốn chối từ. Sau đó không ai đến khiêu chiến nữa. Bây giờ lão đệ nói ra, lão mới thấy hành động của Tần Mông rất khả nghi.

Vân Nhạc mỉm cười nói tiếp:

- Người ta giả dối khéo đến đâu cũng có chỗ hở.

Chu Duy Thành đột nhiên nghĩ ra một việc, liền hỏi Vân Nhạc:

- Nay hiền tể, con gái Hồ Cương cảm tình với hiền tể ra sao?

Vân Nhạc biết Hồ Cương đã nói với cha vợ mình những gì nên chàng mắt [không đọc được] mắt đỏ bừng, ấp úng mãi không nói ra lời.

Triệu Khang Cửu nhìn chàng chòng chọc một hồi rồi mỉm cười hỏi tiếp:

- Hồ Cương có tiếng là con người khó đối phó, chẳng hay cảm tình của hiền tể với Hồ cô nương ra sao? Hiền tể cứ nói, có gì mắc cỡ.

Vân Nhạc mắt càng đỏ thêm, ấp úng đáp:

- Tiểu tể và Hồ cô nương không có gì với nhau.

Chu Duy Thành nghe vậy vuốt râu cười, tiếp:

- Sự thật thì cũng còn đó, việc này thư thả chúng mình sẽ giải quyết sau.

Hai chữ "chúng mình" ngụ ý chỉ Duy Thành và Khang Cửu. Vân Nhạc muốn hỏi xem Hồ Cương đã nói gì với hai lão anh hùng nhưng không tiện lên tiếng. Đã mấy lần lời đã lên tới cửa miệng lại phải dồn ép vào lòng, chàng đành im lặng. Khang Cửu và Duy Thành lại xoay sang vấn đề Hạt Diên Thảo, hỏi Vân Nhạc đầu đuôi ra sao. Vân Nhạc liền kể hết cho mọi người nghe, ai nấy đều cảm khoái vô cùng. Khang Cửu vừa cười vừa nói tiếp:

- Nếu không có cha con Hồ Cương hỗ trợ thì chúng ta nhất thời chưa thể hạ được bọn quần tà, chúng tôi đã già nua. Có lẽ từ đây trở đi bọn chúng sẽ không quấy nhiễu nữa, nhưng hiền tể thì phải cẩn thận cho lắm. Chúng cho hiền tể và Quái Thủ Thư Sinh chung một môn phái vì thủ pháp của hai người rất giống nhau. Chúng có biết đâu hiền tể với Quái Thủ Thư Sinh tuy hai mà một. Tóm lại, hiền tể nên chủ tâm đề phòng bọn chúng ám hại thì hơn.

Vân Nhạc vâng vâng dạ dạ. Đến canh tư, mọi người đã đi nghỉ, Vân Nhạc nằm trên giường trần trọc mãi không sao ngủ được, chợt nghe tiếng gà gáy canh năm, chàng vội dậy.

Thì ra Khang Cửu cùng mấy người khác đều dậy cả rồi. Mọi người ăn sáng xong, Triệu, Chu nhị lão anh hùng sửa soạn xe đi ngay Sát Bắc. Còn Vân Nhạc thì từ biệt Cao Tử Long thủng thẳng đi ra ngoài cửa Nam.

Chàng qua khỏi Nam Quan chừng năm bảy dặm thì chú ý nghe phía sau có tiếng tà áo bay và một mùi thơm xông tới. Chàng biết có người theo dõi liền tiến nhanh vài bước rồi đột nhiên quay lại gỡ Di Lạc Thần Công ra đánh một chưởng. Nhưng vừa thấy người đó chàng đã biến sắc mặt, vội thu ngay lại chưởng lực. Tuy vậy, chưởng lực của chàng mạnh mẽ vô cùng, người nọ bị chưởng phong đẩy lùi lại ba bước.

Rồi nhanh như chớp, người đó lướt tới trước mặt chàng. Mặt đỏ bừng, Vân Nhạc ấp úng hỏi:

- Sao cô nương tới đây có một mình? Còn lệnh tôn... lệnh tôn đâu?

Thì ra người đó là Hồ Cốc Lan. Hôm nay nàng thoa thêm chút phấn nên xem càng lộng lẫy như một bông hoa buổi sớm mùa Xuân. Nàng cứ nhìn chòng chọc vào mặt Vân Nhạc khiến chàng ta mắc cỡ vô cùng nên cúi đầu nói:

- Xin lỗi cô nương, quả thật tại hạ không biết cô nương theo sau nên mới lỡ tay như vậy.

Cốc Lan liền nói:

- Nếu em là hai chị Triệu Liên Châu và Chu Nguyệt Nga thì anh không đánh phải không?

Vân Nhạc không biết trả lời ra sao cho phải, đành đứng đó ngăn người ra. Cốc Lan phì cười rồi tiếp:

- Kia, trông mặt anh tức cười thật.

Vân Nhạc định thần lại, hỏi một lần nữa. Cốc Lan mới đáp:

- Canh ba đêm qua em đã tới tiêu cực. Hừ! Nếu không phải cô nương này thì hồn các người đã du địa phủ rồi.

Vân Nhạc thất kinh hỏi:

- Tại sao thế?

Cốc Lan đáp:

- Đem qua có hơn hai mươi tên thổ phỉ muốn dùng thủ đoạn hạ lưu đốt hương làm cho các người bất tỉnh nhưng chúng bị em điểm chết hết rồi quăng xuống hồ cho cá ăn.

Vân Nhạc vừa cười vừa nói:

- Tại hạ xin cảm ơn cô nương đã cứu thoát chết.

Hồ cô nương khúc khích cười:

- Hãy khoan cảm ơn em vội. Chỗ Lô đại hiệp bị giam giữ, cha em đã điều tra ra nhưng khốn nỗi trong trang có rất nhiều tay hảo thủ. Cha em đã đánh chết mất ba người nhưng vì sợ bút dây động rừng sẽ có hại cho Lô đại hiệp nên phải lui ra. Bây giờ cha em đang ở trong rừng chờ đại ca đấy.

Vân Nhạc vội nói:

- Vậy chúng ta hãy đi ngay bây giờ, kéo lệnh tôn chờ lâu nóng ruột.

- o O o -